

opusdei.org

Monkolės centras šalia Kinšasos

Pasakoja jauna Opus Dei
numerarija Selina Tindobi.

2008-03-19

Viskas atsitiko labai paprastai. Buvau bebaigianti vidurinę mokyklą. Kartą, kaip ir kiekvieną savaitę, savo parapijos Kinšasos Prisikėlimo bažnyčioje laukiau eilėje išpažinties prieš mišias. Eilė prie klausyklos buvo ilgoka.

Į savo parapijos bažnyčią eidavau kiekvieną sekmadienį, kur, kaip ir

kitos mano amžiaus mergaitės katalikės, padėdavau, kuo galėdavau. Pavyzdžiui, kartais skaitydavau skaitinius.

Tądien šiek tiek nervinausi, nes neseniai laikiau stojamuosius egzaminus į universitetą ir dar nežinojau rezultatų. Kol laukėme – kaip jau sakiau, eilė buvo ilgoka – įsikalbėjau su šalia stovėjusia mergina. Ėmiau jai ir pasakiau, kad ieškau kunigo, su kuriuo galėčiau pasikalbėti asmeninėmis temomis. Ji man atsakė:

- Galiu tave supažindinti su abatu Kiroso, Opus Dei kunigu.

Ir paaiškino, kad tas kunigas lankosi Opus Dei moterų Centre, kuriame siekti krikščioniškos formacijos, dvasinio tobulėjimo ir mokytis renkasi daug mano amžiaus merginų. Aš labai susidomėjau, todėl kartą nuėjom į tą centrą, kuris

vadinosi „Tangwa“, išvertus iš lingalų kalbos – „aidas“.

Man ten patiko. Centras buvo labai paprastas, Livulu, Oasyje, Lemboje, už 1,5 km nuo Kinšasos universiteto. Paprastai, bet skoningai įrengtas, švarus ir tvarkingas.

Ėmiau pastoviai šnekėtis su abatu, o įstojusi universitetą ruošiausi nuolat mokytis tame centre, kuriame buvo gera mokymosi salė ir biblioteka. Dabar yra tokio paties pavadinimo centras, bet jis įsikūręs kitoje vietoje. Mane pakvietė į ten rengiamus dvasinio susikaupimo vakarus ir aš sutikau, nes jau nuo seno ieškojau formacijos, kuri papildytų tėvų man suteiktą katalikišką auklėjimą. Šeimoje esam aštuoni vaikai – penkios seserys ir trys broliai, aš trečioji.

Šiuose dvasiniuose pasibuvimuose susipažinau su šv. Chosemarijos mokymu: šventumo siekimu

kasdieniame gyvenime ir darbe.
Svajojau būti gera krikščione ir
profesionalia medike, bet nemokėjau
įgyvendinti savo sielos siekių būti
atsidavusiai Dievui. Palengva
supratau, kad Dievas labai paprastai
man rodė pašaukimo kelią:
pirmiausia mano šeimos suteikta
formacija, paskui veikla parapijoje,
vėliau pokalbiu, kuris mane nuvedė
iki Centro... Taip, viskas buvo aišku:
Dievas manęs prašė eiti į Opus Dei.
Toks buvo mano kelias.

Daug meldžiausi, prašiau dangiškos
šviesos ir vieną dieną nusprendžiau
prašytis priimama į nares. Įstojusi
pajutau didžiulę ramybę ir begalinę
vidinę santarvę. Tarsi iš sielos gelmių
būčiau išgirdusi Viešpaties balsą:
„Selina, pagaliau atėjai: dabar esi ten,
kur Aš ir norėjau.“

Opus Dei dvasios dėka atradau
krikščioniškojo pašaukimo stebuklą
ir atsidavusi pildžiau krikštu

prisiimtas pareigas. Supratau, kad krikščioniškas gyvenimas nesuderinamas su egzistencija užsidarius savyje. Mane mokė dosnumo ir teisingumo bei taikyti Bažnytinį mokymą kasdieniame gyvenime, apie ką tiek kartų kalbėjo ir šv. Chosemarija. Tačiau man aiškino, kad savo visuomenės bėdoms turiu nelikti abejinga.

Kaip ir daugelyje šalių, Kongo Respublikoje daug žmonių gyvena apgailėtinomis sąlygomis, todėl jiems reikėjo mūsų pagalbos. Ėmiau dalyvauti įvairioje socialinėje veikloje, kurią rengė Centras, esantis Mont Ngafuloje, pusiau kaimiškoje gyvenvietėje. Šios zonos gyventojai kenčia nepriteklių, nors sostinė vos už trisdešimties kilometrų.

Pradėjom vesti pamokas gryname ore, sėdėdamos ant bambukinių vytelių po medžiais. Kiekvieną kartą ateidavo vis daugiau motinų ir jaunų

moterų. Jas dzingalų kalba mokėme rašto pagrindų, higienos ir siuvimo. Kartais pamokos netikėtai nutrūkdavo, nes staiga užeidavo audra ir tekdavo slėptis nuo liūties...

Taip mokėme tol, kol Monkolėje Opus Dei įrengta ligoninė toje zonoje pastatė kelias patalpas, kuriose visoms tomis tautelėms ėmė teikti sanitarinę, humanitarinę ir socialinę pagalbą. Iš pradžių viskas buvo gana paprasta. Vėliau imta teikti specialią – medicininę ir kitą pagalbą.

Aš tada dar buvau labai jauna – pirmųjų medicinos kursų studentė – ir manęs paklausė, ar esu pasirengusi būti atsakinga už tam tikrą visuomeninę to projekto veiklą. Su džiaugsmu sutikau.

Susidurdavome su daugeliu kliūčių. Šeimos buvo labai geros ir mus maloniai priimdavo, tačiau higienos ir mitybos beveik išvis neišmanė. Dauguma motinų buvo jaunos, kai

kurios dar visai mergaitės...

Turėjome jas mokyti prižiūrėti ir auklėti savo vaikus, kurie dėl prastos mitybos dažnai kentėdavo nuo mažakraujystės.

Kai kurie medicinos studentai Europoje skundžiasi, kad studijuodami jaučiasi atitolę nuo tikrų sanitarinių sunkumų, sako, kad nesusiduria su tikrove. Man tokios bėdos nebuvo: savo universiteto paskaitose diena iš dienos nagrinėdavom klausimus ir problemas, su kuriais pati nuolat susidurdavau.

Tobulėjau kaip medikė, o kartu plėtėsi ir projektas, įsitvirtindamas visoje zonoje. Pradėjo veikti įvairios pagalbos programos, ėmėm žmones mokyti subalansuotos mitybos pagrindų, kai kurių higienos ir elgesio normų. Jos labai paprastos, tačiau niekas negimė mokėdamas: jų turi išmokyti konkretus žmogus,

tinkama kalba ir taikydamasis prie kiekvieno žmogaus mentaliteto. Šios tautos jau daugelį amžių tokio konkretaus žmogaus neturėjo.

Baigusi universitetą, šioje gyvenvietėje ėmiau dirbti gydytoja, čia kol kas turime nedidelę ambulatoriją, kurioje teikiamos nėščiujų ir pediatrų konsultacijos. Tačiau mes teikiame ne šiaip konsultacijas, nes ne tik apžiūriname pacientą, išrašome vaistų ir atsisveikiname, kaip daugelyje tokių vietų.

Monkolės centre kiekvienam pacientui, kiekvienai moteriai padedam įveikti sunkumus, kurie kiekvienu atveju vis kitokie. Dažnai ateina labai jaunos mamos su sergančiais vaikais, nežinančios, ką su jais daryti, nes niekas jų nemokė. Joms reikia ne tik duoti reikiamų vaistų ir skirti gydymą, bet ir pasikalbėti, domėtis jų bėdomis,

nurodyti, kaip elgtis, nukreipti reikiama linkme, išsklaidyti abejones, suprantamai paaiškinti, kaip rasti išeitį pakliuvus į vienokią ar kitokią padėtį, į ką kreiptis, jei nutinka tas ar anas... Nelengva. Tokiose vietose medikas turi būti kartu ir socialinis ugdytojas, sveikatos propaguotojas, šeimos patarėjas ir draugas, kuriuo galima visiškai pasitikėti.

Nepažįstant jų mentaliteto ir nežinant, kokiais keistais būdais jos stengiasi įveikti savo bėdas, sunku joms veiksmingai padėti, nes jos dažnai nesuvokia, ko jų klausi. Reikia su jomis kalbėti atitinkama kalba, nes jos paprastai nesupranta, kad jų atsakymai svarbūs medicinos požiūriu. Pavyzdžiui, neseniai vienos nėščios merginos paklausiau, ar žino, kokia jos kraujo grupė ir rezus faktorius: A pliusas, A minusas, B pliusas, B minusas, 0 minusas, 0 pliusas.

- Ar žinai, kuri tavo? – paklausiau.

- Aišku, žinau, – atsakė man nedvejodama, – 0 plusas.

Aš užsirašiau ir ėmiau toliau klausinėti, o iš jos atsakymų supratau, kad ji niekad nebuvo dariusis kraujo tyrimų.

- Tai iš kur žinai, kad tavo grupė 0 plusas?

- Dėl to, kad iš visų, kuriuos išvardinot, šitas skaičius gražiausias!

Monkolės centre rengiame įvairias kovos su prasta mityba programas, jomis pagelbėjome daugeliui šeimų. Pasiekėme, kad per dieną žmonės dažniau valgytų – ne vieną, o tris kartus. Taip pat mokome vaikus ir nuolat tikriname jų sveikatą. Tam atlikome vaikų kūno matmenų ir jų būtiniausių reikmių tyrimą.

Be to, vykdome kelis žuvininkystės projektus, kurie šioms šeimoms padės subalansuotai maitintis.

Pamestinukai ir našlaičiai yra atskira sritis; jau daugelį metų būtent jiems skiriami įvairūs projektai, higienos ir mitybos programos. Tam reikia gerai pažinti jų gyvenamąsias vietas ir aplinką. Šiems projektams įgyvendinti mums reikia pagalbos, nes kartais juos, kaip ir šį našlaičių vaikų projektą, esam priversti laikinai sustabdyti, kol gausim ekonominę paramą.

Dar viena specifinė sritis – kova su AIDS. Teikdami gyventojams medicinos ir humanitarinę pagalbą, kartu juos mokome ir elgesio normų, kurios labai padėjo kovoti su šia liga kitose Afrikos šalyse. Buvo įrodyta, kad norint veiksmingiausiai užkirsti kelią šios ligos plitimui, reikia skatinti darbštumą, atsakomybės

jausmą, diegti ištikimybės ir susilaikymo dorybes.

Be to, nemokamai prižiūrime nėščiąsias, teikiame medicinos pagalbą gimdyvėms, nes kilus komplikacijoms – ar neturėdamos kaip, ar tiesiog dėl neišmanymo – labai nedaugelis moterų kreipiasi į ligoninę arba prašo sanitarinės pagalbos.

Trumpai tariant, nuo tų pirmųjų pamokų po medžių, kurias netikėtai nutraukdavo lietūs, žingsnis po žingsnio šioms tautoms teikėme humanitarinę, medicininę, darbo ir dvasinę paramą. O tuomet dar buvau nepatyrusi ir vilčių kupina medicinos studentė.

Tačiau mums dar liko nueiti ilgą kelią. Jis sunkus, bet teikiantis vilčių, o juo eidami tikimės viso pasaulio žmonių vienybės, nes tokiais projektais, kaip „Harambee“, jie

mums padeda suteikti pagalbą šiai
Afrikos gyvenvietai netoli Kinšasos.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/monkoles-
centras-salia-kinsasos/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/monkoles-centras-salia-kinsasos/) (2025-08-05)